

Dukkedoktoren

De kom efter hende, da hun lå på stranden.

Måske lå hun lidt for langt væk fra de andre. Hun var ikke helt sikker. Men faktum var, at de havde overrumplet hende, mens hun lå og soled sig et stykke fra strandkanten, oppe i klitterne. Solen stak, og den vind, der var, truede med at smelte hende endnu mere. Hun kunne ikke huske, at hun havde oplevet sådan en varme før. Det var, som om den trykkede hende til jorden, pressede hende ned i sandet. Hendes arme og ben var tunge, hendes hoved var opsvulmet; håret var gløende, glødende varmt. Hendes tynde nederdel lå i sandet, ved siden af håndklædet. Hendes top strammede, som havde hun på et sekund taget flere kilo på. Måske var den ved at krympe af bar varme?

Hendes kurv lå halvt begravet i en bunke sand, som et eller andet barn havde skovlet over den, mens hun lå og døsede. Hendes flaske med vand var væk. Lå den nede hos de andre? Hun havde et godt udsyn ned til vandkanten. Hun lå på en lille klit, der var formet som en hovedpude. Det var, som om skråningen ned mod stranden var blevet stejlere, men hun var sikkert bare lidt skidtmads på grund af varmen, så hun så syner. Uanset hvad: Hun kunne se de andre ligge helt nede ved vandet. Bess og mor og far. Bess sad med en spand vand, som hun lidt efter lidt hældte ned i et hul, hun havde gravet. Far læste, og mor sov på maven. De var begge brune af sol. Bess var ikke så brun, da hun havde så meget solcreme på, at hun næsten lignede en albino. Hun fniste. Albino ... Det ord havde Bess hørt. Så det brugte de begge to i tide og utide, når de legede. Ingen af dem havde set en albino i virkeligheden, men de havde slået op i fars leksikon, og dér var et billede af en helt hvid dreng. Han lignede Casper, det venlige spøgelse.

"Casper, Den Venlige Albino", sagde hun med raspende stemme. Hun fnes lidt, hostede så, da hun mærkede, hvor tør hendes hals var. Bare hun havde den flaske vand. Men hun havde set efter den. Væk var den.

Hun ville gerne sætte sig op og råbe ned til de andre, at de skulle komme med en ny flaske med vand. Men hun var for dvask, for sløv. For ... træt.

Hun ville lige slappe lidt af, før hun fik fat i noget vand.

Bare en lille lur.

Så sov hun.

Da hun vågnede, var hun ikke på stranden.

Det var mørkt. Ikke bare aften. Det var Helt. Mørkt.

Hun forsøgte at sætte sig op. Men før hun nåede så langt, stødte hun hovedet mod et eller andet hårdt.

"Av!", sagde hun højt faldt tilbage.

Hun ville gnide smerten væk, men hun havde svært ved at bevæge sin ene arm. Det var, som om den var lidt ... løs i det. Oppe ved skulderen.

Hun forsøgte at mærke, hvad der var, der var galt med den anden hånd. Men hun var helt følelsesløs i den arm. Faktisk kunne hun slet ikke mærke sin hånd eller fingre.

Hun forsøgte at sætte sig op igen. Men atter stødte hun imod noget hårdt.

"Bess!", sagde hun højt.

"Bess, hvad laver du? Det er ikke sjovt!".

Men ingen svarede. Hun sparkede løs. Hun ramte noget hårdt, når hun sparkede opad og til siderne. Det lød ikke som træ, så hun lå da ikke i en kiste. Hun begyndte at fnise. Hun lå da ikke i en kiste ... Hvad var det for noget pjat at tænke?

Hun havde engang drømt, at hun blev begravet levende. Hun vågnede ved, at noget, der lød som jord, blev kastet på kisten. Hun kunne huske panikken, da hun begyndte at råbe og kradse på kisten. Hun var ikke i tvivl om, at det var en kiste, hun lå i. Hun kunne mærke, at det var træ, da hun kradsede på overfladen. I drømmen vidste hun, at det var en kiste. Og da hun vågnede fra mareridtet, var hun helt klar over, at det var en drøm.

Men det her var ikke en drøm.

Det vidste hun med sikkerhed.

For hun var vågen.

Hun hev efter vejret, i små gisp. Hvor var hun? Hun sparkede så hårdt, hun kunne, i blind panik. Hun forsøgte at bruge sit hoved til at slå hul i, hvad det nu end var, hun stødte hovedet op i. Men hun fik bare mere og mere ondt i hovedet. Og jo mere hun spjættede, desto mere sikker blev hun på, at det ikke var nogen nytte til. Når hun ikke kunne bruge sine arme ordentligt, kunne hun jo intet stille op. Men hvad var der *galt* med hendes arme?

Mens hun lå og tænkte over det, hørte hun noget pusle. Ikke dér, hvor hun var. I kassen. Eller kisten. Eller hvad det var, hun lå i. Men ... udenfor. Hun kunne høre skridt. Høre nogen tale lavmælt.

"Hallo! Hallo, du dér! Luk mig ud!", skreg hun højt.

Skridtene stoppede. Og så kom de nærmere. Hun kunne høre, at de stoppede igen. Så hørte hun en banken. Ikke hårdt, men mere som ... når man slog med en finger på et fuglebur. Ligesom Bess, når hun slog på tremmerne ind til Ralles bur.

Tap. Tap. Tap-tap-tap.

"Hallo! Luk mig ud! Luk mig ud!".

Hun bankede panden mod ... Og så gik det op for hende. Metal! Det var en metalkiste eller en metalkasse, hun lå i.

"Hej, du dér! Luk mig ud! Nu!".

Så hørte hun en hosten. Og noget, der lød som håndflader på et metallåg. Ligesom fars ru hænder, når han skulle hjælpe Bess og hende med at åbne den gamle metalæske med knapperne i. De elskede begge alle knapperne, der lå hulter til bulter, alle farver og faconer hulter til bulter, i én pærevælling. Når far åbnede kassen, lød det som nu.

Og så slog tanken ned i hende. Hun fik tårer i øjnene. Hun begyndte at klynke. Det kunne da ikke sandt? Kunne det?

"Fa ... Far? Far? Er det dig?". Hun lå helt stille og lyttede. Med bankende hjerte. Hun kunne høre hænder glide hen over metal. Det gav et sæt i hende, da hun hørte metal skrabe mod metal. Var det en nøgle, der blev stukket ind i en hængelås? Åh, Gud, det var det! Hun kunne høre en kæde, der blev trukket i. Der lød en skramlen af metal, og hun kunne se lys, da nogen løftede låget.

Hun blev helt blændet, da låget blev slået op. Hun kunne kun se konturerne af en ... mand, der stod og så ned på hende.

"Far? Far? Er det dig?".

Det var ikke hendes far.

Manden var yngre end far.

Han havde et lidt langt ansigt med en stor næse. Tykke briller og skægstubbe. Han smilede til hende.

"Hvem er du? Hvorfor er jeg her? Hvor er jeg?", spurgte hun med bævende stemme. Hun forsøgte igen at komme op at sidde, men kunne stadig ikke bruge

sine arme. Manden så på hende, mens han kløede sig på sin næse. Han smilede stadig, men så lidt usikker ud.

"Ved du ikke det? ... Mit barn, vær ikke bange. Jeg vil hjælpe dig".

"Hvor er Bess? Og mor og far. Jeg vil hjem til mor og far!".

Hun kunne høre på sin stemme, at det ikke ville vare længe, før hun begyndte at græde.

"Din mor og far er væk", sagde manden og så bedrøvet på hende, men han smilede stadig til hende. Han aede hende på kinden.

"Din mor og far er væk, lille skat", gentog han.

"Hvor ... er Bess?".

"Hvem er Bess, lille skat?". Manden så uforstående på hende.

"Bess! Min lillesøster. Hun er da min lillesøster!"

"Din lillesøster?". Manden blinkede flere gange og så over sin skulder.

Hun så i retning af mandens blik.

Der stod en person henne ved vinduet. Hun kunne ikke se personen, men hun kunne se, at personen ligesom trak på skulderne. Så hørte hun en stemme, der lød som en kvindes.

"Der var ingen andre. Hun lå oppe ved klitten, lidt væk fra stranden. Der lå kun en lille kurv ved siden af hende".

"Men Bess var henne ved mor og far! Jeg så da selv, at hun legede med spanden", sagde hun grådkvalt.

Kvinden trak igen på skulderne.

"Der var ingen børn i nærheden", sagde hun og kom et skridt nærmere hen mod dem.

Manden så spørgende på kvinden, vendte sig så og så igen på hende, mens han klappede hende på armen. Hun forsøgte at løfte sig op på den ene albue, men kunne ikke. Hvad *var* det med de arme?

"Lig stille, mit barn", sagde manden og skubbede hende blidt tilbage i kassen. Han rodede lidt i sin bukselomme.

"Se!", sagde han og stod med en lille pille mellem tommel- og pegefinger.

"Den skal du tage. Så får du det bedre". Han vendte sig om mod kvinden og hviskede noget. Kvinden gik et par skridt, og så dukkede hun op ved siden af manden med et glas vand.

Han tog hende om nakken, løftede hende op, så hun næsten sad op.

"Drik lidt vand og spis pillen, så får du det bedre!".

Der var kommet en skarpheit i stemmen. Hun hikstede lidt, forsøgte at gøre modstand, men til sidst gav hun op. Hun slugte pillen og drak vandet i glasset. Måske var det alligevel noget, hun drømte. Det håbede hun.

Da hun vågnede igen, stod manden og så på hende.

Hans øjne plirrede bag de tykke briller. Det var halvmørkt nu. Der lugtede sødligt. Hun så, at han stod og stoppede en pibe. Ligesom morfar gjorde.

"Så er du vågen igen, lille skat", sagde han, mens han tændte piben. "Hvordan har du det? Lidt bedre, håber jeg?". Han pustede sødlig røg ud, og den forvandlede sig til røgringe. Han lo lidt for sig selv.

"Hvem er du?", hviskede hun. Hun var helt slap i kroppen. Hun kunne stadig ikke føle sin ene arm og hånd, men den anden dunkede lidt oppe ved skulderen, og hun kunne bevæge sine fingre.

"Hvad vil du?". Hun snøftede lidt. Hun var svimmel og træt. Hun begyndte at græde. Tårerne strømmede ned ad hendes kinder, mens hun hulkede lydløst. Hun ville hjem til mor og far og Bess.

"Jeg er Fabian", sagde han, mens han sugede på piben. "Dukkedoktoren bliver jeg kaldt".

Han tog piben ud af munden. Han så på hende, mens han aede hende på kinden. Hans smil var stort. Hun så, at hans tænder i overmundens var brunlige.

"Jeg er Dukkedoktoren".

Hans stemme var blød som silke, men der var en hårdhed i den, som hun ikke helt kunne lide.

"Jeg hjælper sådan nogle som dig, mit barn". Han sukkede og så ud i luften, mens han røg videre. Hun ventede på, at han ville sige noget mere, men han forblev tavs. Sådan nogle som mig? tænkte hun. Hvad mente han med det? Hun prøvede igen at komme op ved at bruge albuen. Og denne gang lykkedes det hende næsten. Hun stønnede. Det gjorde ondt, men hun kunne støtte lidt på den. Hun rystede lidt, mens hun så ud over kanten på kassen, eller var det en kiste? Og nu kunne hun se lidt af lokalet. Hende ved vinduet så hun et bord, hvor der lå nogle ting på. Hun kneb øjnene sammen. Hvad var det? Men hendes arm knækkede pludselig sammen, og hun skreg, da hendes skulder gjorde ondt.

"Så, lille skat. Læg dig nu ned og slap af. Du får brug for dine kræfter senere".

"Må jeg ikke godt komme hjem?", hviskede hun.

"Men du *er* hjemme", sagde han og klappede hende på kinden. Hans hånd lugtede sødligt.

"Nej, jeg er ej! Jeg vil hjem nu!". Hun begyndte at græde igen.

"Dette er dit hjem, mit barn", sagde manden. "Og du må gerne kalde mig far, hvis du vil. Eller bare Fabian, det er helt fint".

"Du er ikke min far!", råbte hun med en høj, hvinende stemme. "Og jeg er ikke dit barn. Du er ond...".

Han så forbavset på hende. Han gik hen til bordet og lagde piben. Så kom han tilbage.

"Ond? Jeg har jo hjulpet dig, lille skat. Du er jo blevet fin igen". Han så bekymret på hende, som om hun ikke var rask i hovedet. Helt rask i hovedet. Det udtryk brugte mor, når nogen gjorde et eller andet, hun ikke brød sig om. Bess så altid på hende med store øjne, når mor sagde det. Og så lo de af mor.

Bess ... Ville hun nogensinde se hende igen?

"Jo, du er. Du er ond. Du har taget mig fra Bess og mor og far! Jeg vil hjem! Hjem. HJEM!"

"Men, lille dukkebarn. Du ...".

"Jeg er IKKE EN DUKKE!", skreg hun med sine sidste kræfter. Trætheden overvældede hende. "Jeg er et ...", hviskede hun.

"Jeg er et menneske. Luk mig ud. Jeg vil hjem".

Manden, Fabian, sukkede. Han så på hende med et stift smil:

"Men, lille dukkebarn. Du *er* hjemme".

Og så bukkede han sig ned. Han løftede noget tungt op i sine arme.

Hendes skulder gjorde ondt.

Men hun græd ikke mere.

Dukkedoktoren lagde det tunge metallåg på kassen.